

România. La nord de această fișie se întinde aria variantei *fin*: p.c. 127—131, 154, 155, 159—163, 184, 191—193 (Dzendzelivs'kyj, *Atlas Transcarp.*, h. 51, *termeni pentru fin*). Var. *fijin* și *fin* sînt cunoscute și în graiurile huțule și nistriene din Galiția, iar *fin*, ca regionalism, și în ucr. literară (Hrinčenko, 377, Vincenz, 716, *Dejna*, 123, *Ukr.-russk. slovar'*, 285). Originea românească este unanim recunoscută (Kalužniacki, 15, Miklosich, *Fremdwörter*, 15, *EWSl.*, 58, Șăineanu, *Istoria*, 274, *Candrea—Densusianu*, 98, nr. 601, *Scheludko*, 144, *Crânjălă*, 261—262 și 438, Petrovici, *Note sl. -rom. II*, 364, Dzendzelivs'kyj, *Izoglosy*, 17, *Leksyka*, 31—32, nr. 28).

fin, vezi *fil'yn* și *fina*.

fina „fină“ (la botez) — în graiurile huțule, nistriene ș.a., iar ca regionalism, și în ucr. literară (Hrinčenko, 377, *Dejna*, 123, *Ukr.-russk. slovar'*, 285). Etimol.: < rom. *fină* < lat. *filiana*. Pentru detalii, vezi *fil'yn*.

flekév 1° „tînăr prost crescut“; 2° „flăcău“ — în graiurile din Galiția (Hrinčenko, 378). Etimol.: < rom. *flăcău* < sl. *xlakъ* „holtei“ (Kalužniacki, 15, *Stocki*, 353, *Scheludko*, 144, *Šarovol's'kyj*, 59, *Crânjălă*, 263 și 432, *Rosetti*, IV, 119), cu suf. rom. -ău, ca în *ținc* „băiețel“ — *țincău* etc. (Pascu, 415—416).

flojára „fluiet păstoresc“ — în graiurile carpatice, cunoscut, ca regionalism, și în ucr. literară (Hrinčenko, 378 și 381, *Ukr.-russk. slovar'*, 288 și 302). Etimol.: < v. rom. + *fluiără* „id.“, cf. arom. *fluiără*, pcate fin lat. + *flabiolare*, cum credea Ov. Densusianu (*Papahagi*, 465). Originea rom. în ucr. o acceptă toți cercetătorii (Miklosich, *Wanderungen*, 10, *Fremdwörter*, 16, *EWSl.*, 58, *Kalužniacki*, 15, Șăineanu, *Istoria*, 273, *Candrea*, 403, *DA*, II, 143—144, *Schel dko*, 144, *Crânjălă*, 444, *Rosetti*, II, 113¹). Despre rom. *u* > ucr. *o*, vezi § 15. Var.: *fujára*. Derivate: *flojárka* „fluieraș“, cu suf. diminut. -*k-a*; *flojáročka* „id.“, cu suf. diminut. -*očk-a*.

flutúr „om de nimic“, „netrebnic“ — în graiurile carpatice (Żelechowski, s.v.). Etimol.: < rom. *flutúr* „fluture“, cu sens figurat < lat. + *flutulus* (*Scheludko*, 144, *Crânjălă*, 438, *Rosetti*, V, 120). Accentul pe -*úr* se datorește analogiei cu cuvintele proprii formate cu sufixul -*úr*, ca, de ex., *cap* „țap“ dar, cu o anumită nuanță afectivă, și *capúr* „id.“ — în graiurile transcarpatice

folosýty „a avea efect“, „a lucra“ — în graiurile bucovinene și huțule, în Galiția (Żelechowski, 1029). Etimol.: < rom. *a folosi* < *folós* < gr. *φελός*. (Kalužniacki, 15, Șăineanu, *Istoria*, 275, *Stocki*, 352, *Scheludko*, 145, *Šarovol's'kyj*, 59, *Crânjălă*, 432, *Rosetti*, V, 119), desigur prin rom. dial. *a folosi*, cu suf. verbal -*y-ty* (vezi § 32). Derivat: *folosýtys'a* „a folosi“, „a prinde bine“, „a ajuta la ceva“ (Hrinčenko, 378).

fortúna „furtună“ — în graiurile huțule (Hrinčenko), 378, Vincenz, 716) < rom. *furtună* < lat. *fortuna* (*Candrea—Densusianu*, 109, nr. 702). Despre ucr. *o* î.l.d. *u* vezi § 16).

fóta „fotă“ — în graiurile bucovinene, huțule, nistriene (Hrinčenko, 379, *Dejna*, 123). Etimol.: < rom. *fôtă* < bg. *fútă* < tc. *futa* „șorț“ (Kalužniacki, 15, Miklosich, *EWSl.*, 50, Șăineanu, *Influența*, II, 174, *Scheludko*, 145, *DA*, II, 162—163, Ciorănescu, 339).

¹ În *Rosetti*, V, 121 ucr. *fujara* < rom. *fuior* este o evidentă inadvertență tehnică.